

ΚΟΚΚΙΝΟ,
ΛΕΥΚΟ &
ΒΑΣΙΛΙΚΟ
ΜΠΛΕ

Η αληθινή αγάπη
δεν είναι πάντα διπλωματική

CASEY McQUISTON

μετάφραση
Ουρανία Τουτουνηζή

διόπτρα

Το παρόν βιβλίο είναι προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα και τα γεγονότα που αναφέρονται σε αυτό είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται μυθοπλαστικά.

για τα φρικιά και τους ονειροπόλους

Ε Ν Α

Στην οροφή του Λευκού Οίκου, κρυμμένο σε μια γωνιά του Περιπάτου, υπάρχει ένα χαλαρό τζάμι σε ένα παράθυρο ακριβώς στην άκρη του Σολάριουμ. Αν το χτυπήσεις σωστά, μπορείς να το σπρώξεις προς τα πίσω και να βρεις ένα μήνυμα χαραγμένο από κάτω με την άκρη ενός κλειδιού, ή ίσως με έναν χαρτοκόπτη κλεμμένο από τη Δυτική Πτέρυγα.

Στη μυστική ιστορία των προεδρικών οικογενειών –ένα κλειστό κουτσομπολιό για το οποίο έχει δοθεί όρκος απόλυτης εχεμύθειας επί ποινή θανάτου– δεν υπάρχει ξεκάθαρη απάντηση για το ποιος το έγραψε. Το μόνο που θεωρούν όλοι σίγουρο είναι πως μονάχα ένας γιος ή μια κόρη Προέδρου θα τολμούσε να κάνει κάτι τέτοιο στον Λευκό Οίκο. Κάποιοι πιστεύουν πως ήταν ο Τζακ Φορντ, με τους δίσκους του Τζίμι Χέντριξ και το προσαρτημένο στην οροφή δίχωρο δωμάτιό του, όπου κατέφευγε για να καπνίσει τις μεταμεσονύκτιες ώρες. Άλλοι, πάλι, λένε ότι ήταν μια νεαρή, η Λούσι Τζόνσον, με πλατιά κορδέλα στα μαλλιά της. Αλλά δεν έχει καμία σημασία. Το μήνυμα παραμένει εκεί, σαν ένα είδος ιδιωτικού μάντρα για όσους είναι αρκετά πολυμήχανοι ώστε να το βρουν.

Ο Άλεξ το ανακάλυψε στη διάρκεια της πρώτης του εβδομάδας στον Λευκό Οίκο. Αλλά δεν αποκάλυψε ποτέ σε κανέναν το πώς. Γράφει:

ΚΑΝΟΝΑΣ #1: ΦΡΟΝΤΙΣΕ ΝΑ ΜΗ ΣΕ ΠΙΑΣΟΥΝ

Η Ανατολική και η Δυτική Κρεβατοκάμαρα του δευτέρου ορόφου προορίζονται τυπικά για τα μέλη της προεδρικής οικογένειας. Αρχικά, επί προεδρίας Μονρόου, ο χώρος σχεδιάστηκε ως ένα τεράστιο υπνοδωμάτιο για να φιλοξενεί τον μαρκήσιο ντε Λαφαγιέτ κατά τις επισκέψεις του εκεί. Τελικά, όμως, χωρίστηκε. Ο Άλεξ έχει την Ανατολική Κρεβατοκάμαρα, απέναντι από το προσωπικό γραφείο των προέδρων, και η Τζουν τη Δυτική, δίπλα στον ανελκυστήρα.

Στο Τέξας όπου μεγάλωσαν, τα δωμάτιά τους είχαν περίπου την ίδια διαρρύθμιση, το ένα απέναντι από το άλλο στον διάδρομο. Τότε μπορούσες να καταλάβεις την ανά μήνα εμμονή της Τζουν από αυτά με τα οποία κάλυπτε τους τοίχους. Στα δώδεκά της ήταν η ζωγραφική με νερομπογιές. Στα δεκαπέντε, τα σεληνιακά ημερολόγια και τα είδη των κρυστάλλων με τις ιδιότητές τους. Στα δεκάξι της, αποκόμματα από το *Atlantic*, ένα σημαϊάκι του Πανεπιστημίου του Τέξας, η Γκλόρια Στάνιερμ,* η Ζόρα Νιλ Χέρστον,**

* Αμερικανίδα δημοσιογράφος (γεν. 1934), εμβληματική μορφή του φεμινιστικού κινήματος στα τέλη της δεκαετίας του 1960 και στις αρχές της δεκαετίας του 1970. (ΣτΕ)

** Αμερικανίδα συγγραφέας, ανθρωπολόγος και σκηνοθέτιδα (1891-1960). Απεικόνισε τους φυλετικούς αγώνες των αρχών του 20ού αιώνα στον αμερικανικό Νότο και δημοσίευσε έρευνες για το βουντού. (ΣτΕ)

και αποσπάσματα από τα γραπτά της Ντολόρες Χουέρτα.*

Το δικό του δωμάτιο έμενε σταθερά ίδιο, με μοναδική αλλαγή τη σταδιακή αύξηση των τροπαίων από το λακρός και της στοίβας με τα τεστ για τους μαθητικούς διαγωνισμούς στους οποίους συμμετείχε. Όλα αυτά συγκέντρωναν σκόνη στο παλιό τους σπίτι, που είχαν ακόμα στο Τέξας. Σε μια αλυσίδα γύρω από τον λαιμό του, πάντα κρυμμένη από τα βλέμματα των άλλων, ο Άλεξ έχει κρεμασμένο το κλειδί εκείνου του σπιτιού, ήδη από την πρώτη μέρα που έφυγαν για την Ουάσινγκτον.

Τώρα, στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου, το δωμάτιο της Τζουν είναι βαμμένο σε φωτεινό λευκό, απαλό ροζ και πράσινο της μέντας, έχει φωτογραφηθεί από τη *Vogue* και είναι εμπνευσμένο, όπως όλοι γνωρίζουν, από κάποια περιοδικά διακόσμησης εσωτερικών χώρων της δεκαετίας του 1960, που βρήκε σε ένα από τα καθιστικά του Λευκού Οίκου. Το δικό του δωμάτιο ανήκε κάποτε στην Καρολάν Κένεντι, ενώ αργότερα υπήρξε γραφείο της Νάνσι Ρέιγκαν – κάτι το οποίο έκανε την Τζουν να κάψει εκεί μέσα αρωματικά κεριά ώστε να εξαγνίσει τον χώρο. Ο Άλεξ διατήρησε τους πίνακες με τα φυσικά τοπία σε συμμετρική διάταξη πάνω από τον καναπέ, ωστόσο άλλαξε σε βαθύ μπλε το ροζ χρώμα που είχε επιλέξει η Σάσα Ομπάμα για τους τοίχους.

Κατά κανόνα, τα παιδιά των προέδρων, τουλάχιστον τις τελευταίες δεκαετίες, δεν παρέμεναν στον Λευκό Οίκο μετά τα δεκαοκτώ τους, αλλά ο Άλεξ άρχισε να φοιτά στο Κολέγιο Τζόρτζια του Ιανουάριου που ορκίστηκε η μητέρα του

---

* Αμερικανίδα συνδικαλίστρια και ακτιβίστρια για τα πολιτικά δικαιώματα (γεν. 1930). Πρωτοστάτησε στους αγώνες και στις απεργίες των εργατών στην Καλιφόρνια. (ΣτΕ)

και δεν είχε νόημα να αφήσει την ασφάλεια που είχε κοντά της και συγχρόνως να αντιμετωπίσει το κόστος ενοικίασης ενός φοιτητικού διαμερίσματος. Η Τζουν ήρθε μόλις αυτό το φθινόπωρο, έχοντας αποφοιτήσει από το Πανεπιστήμιο του Τέξας. Δεν του το είπε ποτέ, όμως ο Άλεξ ξέρει πως ήρθε για να τον προσέχει. Εκείνη γνωρίζει καλύτερα απ' οποιοδήποτε άλλο την τάση του να ενθουσιάζεται όταν είναι τόσο κοντά στο κέντρο της δράσης, και περισσότερες από μία φορές τον είχε κυριολεκτικά τραβήξει έξω από τη Δυτική Πτέρυγα.

Πίσω από την κλειστή πόρτα του δωματίου του κάθεται και βάζει Hall & Oates στο πικάπ που βρίσκεται στη γωνία, και κανείς δεν τον ακούει όταν σιγοτραγουδά, όπως κάνει και ο πατέρας του, το «Rich Girl». Εκεί μέσα επιτρέπει στον εαυτό του να φορά τα γυαλιά μυωπίας που πάντα επιμένει πως δεν χρειάζεται. Και μπορεί να κάνει όσα προσχέδια μελέτης θέλει, με σημειώσεις σε χρωματιστά αυτοκόλλητα χαρτάκια. Δεν θα γίνει το νεότερο εκλεγμένο μέλος του Κογκρέσου στη σύγχρονη ιστορία χωρίς να το αξίζει, αλλά δεν χρειάζεται και να ξέρει κανείς πόσο σκληρά θα το παλέψει. Κάτι τέτοιο θα καταπόντιζε την εικόνα του ως *sex-symbol*.

«Γεια», ακούγεται μια φωνή από το κατώφλι της πόρτας, και σηκώνοντας το βλέμμα από τον φορητό υπολογιστή του αντικρίζει την Τζουν να μπαίνει στο δωμάτιό του, με δύο iPhones και μια στοίβα περιοδικά παραμάσχαλα κι ένα πιάτο στο άλλο χέρι. Κλείνει την πόρτα πίσω της με το πόδι.

«Τι έκλεψες σήμερα;» τη ρωτά ο Άλεξ, παραμερίζοντας τα χαρτιά πάνω στο κρεβάτι του.

«Μια ποικιλία από ντόνατ», του λέει η Τζουν, σκαρφαλώνοντας δίπλα του στο κρεβάτι. Φορά στενή φούστα μέχρι

το γόνατο και μυτερά, ροζ, ίσια παπούτσια, κι εκείνος ήδη μαντεύει τι θα έχουν οι στήλες μόδας των περιοδικών της επόμενης εβδομάδας: μια φωτογραφία του σημερινού της ντυσίματος και κάποιο άρθρο σχετικά με τα πλεονεκτήματα των ίσιων παπουτσιών για τις εργαζόμενες γυναίκες.

Αναρωτιέται με τι ασχολιόταν όλη μέρα η αδελφή του. Κάτι του είχε αναφέρει για μια στήλη στη *WaPo*, ή μήπως ήταν μια φωτογράφιση για το μπλογκ της; Ίσως και τα δυο; Ούτε που θυμάται.

Εκείνη έχει πετάξει ήδη τα περιοδικά πάνω στο κάλυμμα του κρεβατιού και καταπάνεται με αυτά.

«Συμβάλλεις κι εσύ ώστε να κρατηθεί ζωντανή η αμερικανική βιομηχανία κουτσομπολιού;»

«Γι' αυτό πήρα το πτυχίο μου στη δημοσιογραφία», του λέει.

«Υπάρχει τίποτα καλό αυτή την εβδομάδα;» ρωτά ο Άλεξ, απλώνοντας το χέρι του για να πάρει ένα ντόνατ.

«Λοιπόν, για να δούμε... Το *Touch* γράφει πως... βγαίνω με έναν Γάλλο που είναι μοντέλο».

«Και είναι αλήθεια;»

«Μακάρι να ήταν». Ξεφυλλίζει το περιοδικό. «Ωωω, και για εσένα γράφει ότι έκανες λεύκανση στον πισινό σου».

«Ε, καλά, αυτό είναι αλήθεια», λέει ο Άλεξ με το στόμα γεμάτο σοκολάτα.

«Το φαντάστηκα», του απαντά η Τζουν χωρίς να σηκώσει το βλέμμα της για να τον κοιτάξει. Όταν έχει πια ξεφυλλίσει το μεγαλύτερο μέρος του περιοδικού, το χώνει στο κάτω μέρος της στοίβας και πιάνει το *People*. Γυρίζει αδιάφορα τις σελίδες – το περιοδικό αυτό, λέει, δεν γράφει παρά ό,τι του επιβάλλουν οι διαφημιστές να γράψει. Βαρετό.

«Δεν υπάρχουν και πολλά για εμάς αυτή την εβδομάδα... Α, με έχουν βάλει σε ένα σταυρόλεξο».

Το να παρακολουθεί τα ρεπορτάζ στα περιοδικά είναι ένα από τα αργόσχολα χόμπι της, το οποίο άλλοτε διασκεδάζει κι άλλοτε εκνευρίζει τη μητέρα τους· όσο για τον Άλεξ, είναι αρκετά ναρκισσιστής ώστε να αφήνει την Τζουν να του διαβάσει όσα τον αφορούν. Είτε πρόκειται εξ ολοκλήρου για κατασκευάσματα είτε για υλικό που παρέχει η δική τους ομάδα Τύπου, αλλά μερικές φορές αποδεικνύεται χρήσιμο για την αποφυγή περιεργων ψιθύρων. Αν μπορούσε να επιλέξει, θα προτιμούσε να του διαβάσει μία από τις εκατοντάδες υπέροχες ιστορίες *fan fiction* που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο με πρωταγωνιστή τον ίδιο, έντεκα εκδοχές του εαυτού του με σαρωτική γοητεία και απίστευτη φυσική αντοχή, αλλά η Τζουν αρνείται κατηγορηματικά να το κάνει, όσο και αν προσπαθεί να τη δωροδοκήσει.

«Για πιάσε το *Us Weekly*», της προτείνει.

«Χμ...» Η Τζουν το ανασύρει από τη στοίβα. «Α, για κοίτα, μας έχουν στο εξώφυλλο αυτή την εβδομάδα».

Του δείχνει το γυαλιστερό εξώφυλλο με την ένθετη φωτογραφία τους σε μια γωνία. Τα μαλλιά της Τζουν είναι σηκωμένα ψηλά, στην κορυφή του κεφαλιού της, και δίπλα της ο Άλεξ μοιάζει κάπως εξαντλημένος, αλλά και πάλι όμορφος, με το δυνατό πιγούνι και τις σκούρες μπουκλες του. Από κάτω, με έντονα κίτρινα γράμματα, γράφει: ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΓΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ.

«Α, ναι, σίγουρα ήταν μια άγρια νύχτα», λέει ο Άλεξ γέροντας πίσω στο ψηλό, δερμάτινο κεφαλάρι του κρεβατιού και σπρώχνοντας τα γυαλιά του πιο ψηλά πάνω στη μύτη του. «Δύο κεντρικοί ομιλητές! Τίποτα πιο σέξι από

γαριδοσαλάτα και μιάμιση ώρα πανομοιότυπων και ανούσιων ομιλιών».

«Εδώ λέει πως είχες κάποιο ραντεβού με μια “μυστηριώδη καστανομάλλα”. Αν και η κόρη της Προέδρου πήγε αμέσως μετά την εκδήλωση σε ένα πάρτι γεμάτο διασημότητες», διαβάζει η Τζουν, «ο ηλικίας είκοσι ενός ετών καρδιοκατακτητής Άλεξ εθεάθη να μπαινεί κρυφά στο W Hotel προκειμένου να συναντήσει μια μυστηριώδη καστανομάλλα στην προεδρική σουίτα, απ’ όπου έφυγε γύρω στις τέσσερις τα ξημερώματα. Πηγές μέσα από το ξενοδοχείο αναφέρουν πως όλη τη νύχτα ακούγονταν ήχοι από το ζευγάρι που έκανε παθιασμένο σεξ, ενώ κυκλοφορούν ήδη φήμες σύμφωνα με τις οποίες η καστανομάλλα δεν ήταν άλλη από τη... *Νόρα Χόλεραν*, την εικοσιδυάχρονη εγγονή του Αντιπροέδρου Μάικλ Χόλεραν, το τρίτο μέλος του Τρίο του Λευκού Οίκου. Είναι, άραγε, πιθανόν να αναζωπυρώθηκε η σχέση τους;»

«Ναι!» κραυγάζει ο Άλεξ, ενώ η Τζουν βογκά. «Δεν έχει περάσει ούτε ένας μήνας! Μου χρωστάς πενήντα δολάρια, γλυκιά μου».

«Στάσου μια στιγμή. Ήταν *πράγματι* η Νόρα;»

Ο νους του Άλεξ πηγαίνει σ’ εκείνη τη βραδιά την περασμένη εβδομάδα, που εμφανίστηκε στο δωμάτιο της Νόρας με ένα μπουκάλι σαμπάνια. Η ιστορία τους στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, ένα εκατομμύριο χρόνια πριν, ήταν σύντομη, κυρίως για να ξεμπερδέψουν με το αναπόφευκτο. Εκείνος ήταν δεκαεπτά και η Νόρα δεκαοκτώ, χαμένοι από χέρι, καθώς και οι δυο πίστευαν πως είναι οι εξυπνότεροι άνθρωποι του κόσμου. Τώρα πλέον ο Άλεξ παραδέχεται πως η Νόρα είναι 100% πιο έξυπνη και σίγουρα υπερβολικά έξυπνη που βγήκε ραντεβού μαζί του.

Αλλά δεν φταίει αυτός που ο Τύπος δεν θέλει να ξεχάσει εκείνη την ιστορία, καθώς τους ξετρελαίνει η ιδέα να τους βλέπουν ζευγάρι, κάπως σαν να είναι οι σύγχρονοι Κένεντι. Έτσι, κατά καιρούς, πηγαίνουν με τη Νόρα σε κάποιο ξενοδοχείο, όπου περνούν τη νύχτα πίνοντας και παρακολουθώντας το «West Wing», αλλά φροντίζοντας συγχρόνως να κάνουν δυνατά όλους τους απαραίτητους παραπλανητικούς ήχους, προς μεγάλη χαρά των αδιάκριτων ταμπλόιντ. Απλώς μετατρέπουν σε προσωπική διασκέδαση μια ανεπιθύμητη κατάσταση.

Αλλά και το να πειράζει την αδελφή του είναι μέρος του παιχνιδιού.

«Ε, ίσως», της λέει προφέροντας αργόσυρτα τα φωνήεντα.

Η Τζουν τον κοπανά με το περιοδικό, σαν να είναι σχαμρή κατσαρίδα. «Δεν είσαι εντάξει. Κλέβεις!»

«Το στοίχημα είναι στοίχημα», της λέει. «Είχαμε συμφωνήσει πως αν μέσα σε έναν μήνα κυκλοφορήσει κάποια καινούρια φήμη, θα μου δώσεις πενήντα δολάρια. Μπορείς και με Venmo».*

«Δεν σε πληρώνω», του δηλώνει ξεκάθαρα η Τζουν. «Και αυτή θα τη σκοτώσω μόλις τη δω αύριο. Πες μου, όμως, τι θα φορέσεις;»

«Πότε και πού;»

«Στον γάμο».

«Ποιος παντρεύεται;»

«Οχού, σου μιλάω για τον βασιλικό γάμο», του θυμίζει η Τζουν. «Στην Αγγλία! Και είναι κυριολεκτικά σε κάθε εξώφυλλο που σου έχω δείξει».

---

* Το Venmo είναι μια αμερικανική υπηρεσία πληρωμών μέσω κινητού τηλεφώνου. (ΣτΕ)

Σηκώνει πάλι το *Us Weekly*, και αυτή τη φορά ο Άλεξ προσέχει το κεντρικό ρεπορτάζ με τον τεράστιο τίτλο: Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΦΙΛΙΠ ΛΕΕΙ «ΔΕΧΟΜΑΙ»! Συνοδεύεται από τη φωτογραφία ενός πραγματικά ανεκδιήγητου διαδόχου του βρετανικού θρόνου μαζί με την εξίσου ανεκδιήγητη ξανθιά μνηστή του που χαμογελά βλακωδώς.

Αφήνει να του πέσει το ντόνατ σε ένδειξη συντριβής. «Είναι αυτό το Σαββατοκύριακο;»

«Άλεξ, αναχωρούμε το πρωί», του λέει η Τζουν. «Κι έχουμε να κάνουμε δύο επίσημες εμφανίσεις πριν παρευρεθούμε στην τελετή. Δεν το πιστεύω πως η Ζάρα δεν σε έπληξε ακόμα με την προετοιμασία».

«Ανάθεμα», βογκά εκείνος. «Το είχα σημειώσει, το ξέρω. Αλλά αποσπάστηκα από άλλα πράγματα».

«Όπως από το να συνωμοτείς με την καλύτερή μου φίλη για να παραπλανήσετε τα ταμπλόιντ και να μου φας πενήντα δολάρια;»

«Όχι, εξυπνάκια, με την έρευνά μου», λέει ο Άλεξ δείχνοντας με μια δραματική χειρονομία τον σωρό των σημειώσεών του. «Εργαζόμουν πάνω στη Ρωμαϊκή Πολιτική Σκέψη όλη την εβδομάδα. Και νόμιζα πως είχαμε συμφωνήσει ότι η Νόρα είναι η καλύτερη φίλη και των δυο μας».

«Δεν είναι πραγματικό μάθημα αυτό που λες», σχολιάζει η Τζουν. «Μήπως ξέχασες επίτηδες το μεγαλύτερο διεθνές συμβάν της χρονιάς επειδή δεν θέλεις να συναντήσεις τον άσπονδο εχθρό σου;»

«Τζουν, είμαι ο γιος της Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο πρίγκιπας Χένρι είναι ένα ανδρείκελο της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Δεν μπορείς να τον αποκαλείς “άσπονδο εχθρό μου”», λέει ο Άλεξ. Παίρνει ξανά το ντόνατ και αρχίζει

να το τρώει σκεπτικός, προσθέτοντας: «Κάτι τέτοιο υπονοεί ότι σε κάθε επίπεδο υπάρχει αντιπαλότητα μεταξύ μας. Αλλά εδώ μιλάμε για ένα ατυχές προϊόν ενδογαμίας, που κατά πάσα πιθανότητα τραβάει μαλακία βλέποντας τις φωτογραφίες του».

«Έλεος».

«Δέω απλώς...»

«Καλά, καλά, δεν είσαι υποχρεωμένος να τον συμπαθείς, το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να πάρεις έκφραση χαρωπή και να μην προκαλέσεις διεθνές επεισόδιο στον γάμο του αδελφού του».

«Μα, Ζουζούνι, πότε δεν είχα εγώ χαρωπή έκφραση;» λέει ο Άλεξ, κάνοντας συγχρόνως μια δήθεν πονεμένη γκριμάτσα, και η Τζουν δείχνει με ικανοποίηση την αποστροφή της.

«Χάλια. Τέλος πάντων, ελπίζω να ξέρεις τι θα φορέσεις, έτσι;»

«Ναι, το διάλεξα, και η Ζάρα το ενέκρινε πριν από έναν μήνα. Δεν είμαι ζώο».

«Εγώ, όμως, εξακολουθώ να μην είμαι σίγουρη για το φόρεμα που θα βάλω», του λέει η Τζουν. Γέρνει προς το μέρος του και του αρπάζει τον φορητό υπολογιστή αγνοώντας τις διαμαρτυρίες του. «Το καφετί ή το άλλο με τη δαντέλα θα πρότεινες εσύ;»

«Προφανώς τη δαντέλα. Στην Αγγλία πάμε. Και γιατί προσπαθείς να με κάνεις να αποτύχω σε αυτό το μάθημα;» της λέει απλώνοντας το χέρι του για να πάρει πίσω το λάπτοπ, αλλά εκείνη το απωθεί. «Πήγαινε να ασχοληθείς με το Instagram ή ό,τι άλλο θέλεις. Είσαι πολύ ενοχλητική».

«Σιωπή. Προσπαθώ να διαλέξω κάτι για να παρακολουθήσω. Έι, έχεις στη λίστα σου την ταινία *Garden State*; Ουάου!»

«Σε μισώ».

«Χμ, το ξέρω».

Έξω από το παράθυρο, ο άνεμος κάνει τη χλόη να σαλεύει και σφυρίζει ανάμεσα από τις φυλές του κήπου. Ο δίσκος στο πικάπ στη γωνία του δωματίου έχει σταματήσει να παίζει και απλώς περιστρέφεται. Ο Άλεξ κυλά από το κρεβάτι του, τον γυρίζει από την άλλη πλευρά, τοποθετεί τη βελόνα στην αρχή, κι αμέσως ακούγονται οι πρώτες νότες από το «London Luck, & Love».

Αν θέλει να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του, οφείλει να παραδεχτεί πως οι ιδιωτικές πτήσεις δεν έχουν χάσει τη γοητεία τους, ούτε ακόμα και τώρα, τρία χρόνια μετά την εκλογική νίκη της μητέρας του.

Δεν του δίνεται και πολύ συχνά η ευκαιρία να ταξιδεύει με αυτόν τον τρόπο, αλλά όταν του δίνεται, είναι δύσκολο να μη χάνει το μυαλό του. Γεννημένος κάπου στους λόφους του Τέξας από την κόρη μια ανύπαντρης μητέρας και τον γιο μιας οικογένειας Μεξικανών μεταναστών, πάμφτωχοι όλοι τους, δεν θα έπαυε ποτέ να θεωρεί πολυτέλεια αυτού του είδους τα ταξίδια.

Πριν από δεκαπέντε χρόνια, όταν η μητέρα του έβαλε για πρώτη φορά υποψηφιότητα για τον Λευκό Οίκο, η εφημερίδα του Όστιν της έδωσε το παρατσούκλι «το καμένο χαρτί του Τέξας». Είχε αποδράσει από τη μικρή γενέτειρά της κάτω από τον ίσκιο της στρατιωτικής βάσης του Φορτ Χουντ, έκανε νυχτερινές βάρδιες ως σερβιτόρα για να μπορέσει να ολοκληρώσει τις σπουδές της στη Νομική και ήδη στα τριάντα της υπερασπιζόταν θύματα διακρίσεων στο Ανώτατο Δικαστήριο.

Ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που θα περίμενε κάποιος να αναδειχτεί από το Τέξας, ενώ μαινόταν ο πόλεμος στο Ιράκ: μια Δημοκρατική με πυρρόξανθα μαλλιά, ψηλά τακούνια, κοφτερό πνεύμα, συρτή προφορά, και τη μικρή της πολυφυλετική οικογένεια.

Είναι, λοιπόν, κάπως εξωπραγματικό που ο Άλεξ βρίσκεται σε μια υπερατλαντική πτήση και τοιμπολογά φιστίκια χωμένος σε ένα δερμάτινο κάθισμα με ψηλή ράχη και τα πόδια ακουμπισμένα στο υποπόδιο. Απέναντί του, η Νόρα είναι γερμένη πάνω από το σταυρόλεξο των *New York Times*, με τις καστανές μπούκλες της να πέφτουν στο μέτωπό της. Δίπλα της, ο θηριώδης πράκτορας των Μυστικών Υπηρεσιών, Κάσιους –Κας για συντομία–, κρατά στο γιγάντιο χέρι του ένα αντίτυπο της ίδιας εφημερίδας, πασχίζοντας να τελειώσει πρώτος το σταυρόλεξο. Ο κέρσορας πάνω στην εργασία του Άλεξ για τη Ρωμαϊκή Πολιτική Σκέψη αναβοσβήνει με ανυπομονησία στην οθόνη του λάπτοπ, όμως ένα κομμάτι του αδυνατεί να συγκεντρωθεί, ενώ πετούν πάνω από τον Ατλαντικό.

Η Έιμι, η αγαπημένη πράκτορας της μητέρας του και πρώην αξιωματικός της Ομάδας Υποβρύχιων Καταστροφών, για την οποία κυκλοφορεί στον Λευκό Οίκο η φήμη πως έχει σκοτώσει πολλούς άντρες, κάθεται από την άλλη πλευρά του διαδρόμου. Έχει ένα αλεξίσφαιρο κουτί από τιτάνιο ανοιχτό στον καναπέ δίπλα της, το οποίο περιέχει υλικά χειροτεχνίας, και με γαλήνιο ύφος κεντά ανθάκια πάνω σε μια πετσέτα φαγητού. Ο Άλεξ την έχει δει να καρφώνει κάποιον στην επιγονατίδα με μια βελόνα παρόμοια με αυτή του κεντήματος.

Και τέλος η Τζουν, δίπλα του, στηριγμένη στον αγκώνα, έχει χάσει τη μύτη της στο τεύχος του *People*, που για κάποιον

ανεξήγητο λόγο πήρε μαζί της. Πάντοτε στις πτήσεις επιλέγει για διάβασμα τα πιο παράξενα πράγματα. Την προηγούμενη φορά ήταν ένα φθαρμένο βιβλίο με φράσεις στην παλιά καντονέζικη διάλεκτο. Και πιο πριν, *Ο θάνατος έρχεται για τον αρχιεπίσκοπο*.

«Τι διαβάζεις τώρα εκεί μέσα;» τη ρωτά ο Άλεξ.

Εκείνη στρέφει προς το μέρος του το περιοδικό για να του δείξει το δισέλιδο αφιέρωμα με τίτλο: Η ΠΑΡΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ! Ο Άλεξ βογκά. Αυτό είναι σαφώς χειρότερο από τα βιβλία της Γουίλα Κάθερ.

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου;» τον ρωτά. «Θέλω να είμαι προετοιμασμένη για τον πρώτο βασιλικό γάμο στον οποίο θα παρευρεθώ».

«Πήγες στον χορό της αποφοίτησης, έτσι δεν είναι;» της λέει ο Άλεξ. «Ε, φαντάσου κάτι τέτοιο, αλλά στην Κόλαση, και πάλι επεικείς θα είμαστε».

«Μπορείς να πιστέψεις ότι ξόδεψαν εβδομήντα πέντε χιλιάδες δολάρια μόνο για την τούρτα;»

«Αυτό είναι πολύ θλιβερό».

«Και φαίνεται πως ο πρίγκιπας Χένρι θα πάει στον γάμο χωρίς συνοδό. Όλοι γι' αυτό μιλούν. Λέει εδώ πως» –στο σημείο αυτό αρχίζει να μιμείται με κωμικό τρόπο την αγγλική προφορά– «τον περασμένο μήνα έβγαινε με μια πλούσια Βελγίδα κληρονόμο, αλλά τώρα αυτοί που παρακολουθούν τα φλερτ του πρίγκιπα δεν ξέρουν πια τι να πιστέψουν».

Ο Άλεξ ρουθουνίζει. Του φαίνεται εντελώς παράλογο να υπάρχουν λεγεώνες ατόμων που παρακολουθούν τις τόσο βαρετές λεπτομέρειες της ερωτικής ζωής των γαλαζοαίματων αδελφών. Παρ' όλα αυτά κατανοεί απολύτως τους λόγους για τους οποίους τόσοι άνθρωποι ενδιαφέρονται για τη δική

του προσωπική ζωή. *Εγώ, τουλάχιστον, έχω προσωπικότητα, σκέφτεται.*

«Μπορεί, τελικά, ο γυναικείος πληθυσμός της Ευρώπης να ανακάλυψε πόσο νερόβραστος είναι», σχολιάζει.

Η Νόρα αφήνει από τα χέρια της το σταυρόλεξο, έχοντας κατορθώσει να το τελειώσει πρώτη. Ο Κάσιους της ρίχνει μια λοξή ματιά και βλαστημά.

«Λοιπόν, θα του ζητήσεις να χορέψετε;»

Ο Άλεξ γουρλώνει τα μάτια του, καθώς φαντάζεται ξαφνικά να στροβιλίζεται σε μια αίθουσα χορού, με τον Χένρι να του ψιθυρίζει στο αφτί χαριτωμένες ασημαντότητες για το κροκέ ή για το κυνήγι. Η σκέψη τού φέρνει αναγούλα.

«Ούτε στα όνειρά του».

«Χα», κάνει η Νόρα, «κοκκίνισες».

«Άκου», της λέει ο Άλεξ, «οι βασιλικοί γάμοι είναι αηδία, οι πρίγκιπες που κάνουν τέτοιους γάμους είναι αηδία, και ακόμα μεγαλύτερη αηδία είναι ο ιμπεριαλισμός που επιτρέπει να υπάρχουν πρίγκιπες. Αηδία και μόνο αηδία, από κάθε άποψη».

«Τι ήταν αυτό, μια σύντομη ομιλία στο TEDx;» τον ρωτά η Τζουν. «Συνειδητοποιείς πως και η Αμερική είναι μια αυτοκρατορία που κάνει γενοκτονίες;»

«Ναι, Τζουν, αλλά τουλάχιστον εμείς έχουμε την αξιοπρέπεια να μη συντηρούμε και μια μοναρχία από πάνω», της απαντά ο Άλεξ πετώντας της ένα φιστίκι.

Υπάρχουν κάποια πράγματα για τον Άλεξ και την Τζουν που όσοι προσλαμβάνονται στον Λευκό Οίκο τα πληροφορούνται προτού αναλάβουν υπηρεσία. Την αλλεργία της Τζουν στα φιστίκια. Τη συνήθεια του Άλεξ να ζητά κάθε τόσο καφέ στη μέση της νύχτας. Το ότι παρόλο που η Τζουν χώρισε με

το αγόρι της από το κολέγιο όταν μετακόμισαν στον Λευκό Οίκο, τα δικά του γράμματα είναι τα μόνα που παραδίδονται απευθείας σ' εκείνη. Τη μακρόχρονη απέχθεια του Άλεξ για τον νεαρό πρίγκιπα.

Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για απέχθεια. Δεν πρόκειται καν για αντιπαλότητα ή ανταγωνισμό. Είναι μάλλον μια επίμονη, ερεθιστική ενόχληση. Κάνει τις παλάμες του να ιδρώνουν.

Τα ταμπλόιντ –ο κόσμος ολόκληρος– αποφάσισαν από την πρώτη στιγμή να προβάλουν τον Άλεξ ως το αμερικανικό αντίστοιχο του πρίγκιπα, καθώς το Τρίο του Λευκού Οίκου είναι ό,τι εγγύτερο σε βασιλική οικογένεια έχει να παρουσιάσει η Αμερική. Αλλά αυτό δεν ήταν διόλου δίκαιο. Η δημόσια εικόνα του Άλεξ είναι αυτή ενός χαρισματικού νέου, έξυπνου, με καυστικό πνεύμα, που δίνει βαθυστόχαστες συνεντεύξεις και στα δεκαοκτώ του είχε γίνει εξώφυλλο στο *GQ*. Η δημόσια εικόνα του Χένρι είναι γαλήνια χαμόγελα, ιπποτισμός και εκδηλώσεις φιλανθρωπίας, ένας άδειος καμβάς. Ο ρόλος του Χένρι, σκέφτεται ο Άλεξ, είναι πολύ πιο εύκολος από τον δικό μου.

Ίσως εντέλει πρόκειται όντως για ανταγωνισμό. Δεν βαριέσαι...

«Εντάξει, λοιπόν, Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης», λέει στη Νόρα, «ποιες είναι οι πιθανότητες εν προκειμένω;»

Εκείνη χαμογελά σαρκαστικά. «Χμ...» Κάνει τάχα ότι πέφτει σε βαθιά περιουλλογή. «Εκτίμηση κινδύνου: ο γιος της Προέδρου των ΗΠΑ να μην κατορθώσει να ελέγξει τον εαυτό του και να τα θαλασλώσει, με αποτέλεσμα πάνω από πεντακόσια θύματα στον άμαχο πληθυσμό. 98% πιθανότητα

ο πρίγκιπας Χένρι να δείχνει κούκλος. 78% πιθανότητα ο Άλεξ να αποπεμφθεί για πάντα από το Ηνωμένο Βασίλειο».

«Αυτές οι πιθανότητες είναι πιο αισιόδοξες απ' ό,τι περιμένα», παρατηρεί η Τζουν.

Ο Άλεξ βάζει τα γέλια, και το αεροπλάνο ανεβαίνει πιο ψηλά.

Το Λονδίνο είναι το απόλυτο θέαμα, με τα πλήθη να συνωστίζονται στους δρόμους γύρω από το παλάτι του Μπάκιγχαμ, αλλά και σε ολόκληρη την πόλη, τυλιγμένα με τα χρώματα της Μεγάλης Βρετανίας και ανεμίζοντας σημαιάκια πάνω απ' τα κεφάλια τους. Παντού υπάρχουν αναμνηστικά για τον επικείμενο βασιλικό γάμο. Τα πρόσωπα του πρίγκιπα Φίλιπ και της μέλλουσας συζύγου του είναι αποτυπωμένα στα πάντα, από τις σοκολάτες μέχρι τα εσώρουχα. Ο Άλεξ δυσκολεύεται να πιστέψει ότι τόσο πολλοί άνθρωποι εκδηλώνουν τόσο παθιασμένο ενδιαφέρον για κάτι τόσο βαρετό. Είναι σίγουρος ότι δεν θα υπάρχει τέτοιος αναβρασμός έξω από τον Λευκό Οίκο όταν θα παντρεύεται ο ίδιος ή η Τζουν, ούτε και θα το ήθελε.

Η τελετή καθαυτή διαρκεί μια αιωνιότητα, αλλά τουλάχιστον είναι ωραία, κατά κάποιον τρόπο. Όχι πως ο Άλεξ έχει πρόβλημα με τον έρωτα ή δεν εκτιμά τον γάμο. Απλώς η Μάρθα είναι ένα καθωσπρέπει κορίτσι της αριστοκρατίας, και ο Φίλιπ πρίγκιπας. Και όλο αυτό είναι τόσο ερωτικό όσο μια εμπορική συναλλαγή. Δεν υπάρχει πάθος, δεν υπάρχει δράμα. Η ιδέα του Άλεξ περί έρωτα είναι περισσότερο σαιξπηρική.

Έχει την αίσθηση πως πέρασαν χρόνια ως τη στιγμή που

επιτέλους παίρνει θέση σε ένα τραπέζι ανάμεσα στη Νόρα και την Τζουν, μέσα σε μια αίθουσα χορού του Μπάκιγχαμ όπου θα δοθεί η γαμήλια δεξίωση, και νιώθει αρκετά εκνευρισμένος ώστε να είναι κάπως απερίσκεπτος. Η Νόρα τού δίνει ένα ποτήρι με σαμπάνια, κι εκείνος το παίρνει πρόθυμα.

«Μήπως κάποιος από τους δυο σας γνωρίζει τι ακριβώς είναι ένας υποκόμης;» ρωτά η Τζουν τρώγοντας ένα σάντουιτς με αγγούρι. «Νομίζω πως συνάντησα πέντε τέτοιους, και κάθε φορά χαμογελούσα ευγενικά, λες και ήξερα τι σήμαινε ο τίτλος όταν μου τον ανακοίνωναν. Άλεξ, εσύ έχεις επιλέξει κάποιο μάθημα σύγκρισης των διεθνών κυβερνητικών πραγμάτων – ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Τι είναι, λοιπόν;»

«Νομίζω πως είναι όπως όταν ένα βαμπίρ δημιουργεί μια στρατιά από τρελαμένα για σεξ βαμπίρ και ξεκινά τη δική του δυναστεία», της απαντά.

«Ωραίο ακούγεται», λέει η Νόρα. Διπλώνει την πετσέτα της σε ένα περίπλοκο σχήμα πάνω στο τραπέζι, και το γυαλιστερό μαύρο μανικιούρ της λαμπυρίζει στο φως των πολυελαίων.

«Πολύ θα ήθελα να ήμουν κι εγώ υποκόμης», δηλώνει η Τζουν. «Θα είχα τότε τα τρελαμένα μου βαμπίρ να χειρίζονται την ηλεκτρονική μου αλληλογραφία».

«Και τα καταφέρνουν καλά με την επαγγελματική αλληλογραφία τα τρελαμένα για σεξ βαμπίρ;» ρωτά ο Άλεξ.

Η πετσέτα της Νόρας έχει αρχίσει να μοιάζει με πουλι. «Θεωρώ πως θα ήταν μια ενδιαφέρουσα προσέγγιση. Τα μέιλ θα είχαν δραματικότητα και λαγνεία». Και προσθέτει με βραχνή, λαχανιαστή φωνή: «Ω, σε παρακαλώ, σε ικετεύω, πάρε με, πάρε με μαζί σου σε ένα γεύμα, για να συζητήσουμε για δείγματα υφασμάτων, κτήνος!»

«Θα μπορούσε να είναι εντυπωσιακά αποτελεσματικό», σχολιάζει ο Άλεξ.

«Κάτι δεν πάει καλά μ' εσάς τους δύο», λέει σε ήπιο τόνο η Τζουν.

Ο Άλεξ ανοίγει το στόμα του για να της απαντήσει, αλλά ένας βασιλικός λακές εμφανίζεται αναπάντεχα στο τραπέζι τους, σαν ένα άμορφο φάντασμα με άθλιο περουνί.

«Δεσποινίς Κλέρμοντ-Ντίας», λέει ο άντρας, που δίχως άλλο θα έχει ένα όνομα όπως Ρέτζιναλτ ή Μπαρτόλομιου, ή κάτι τέτοιο. Υποκλίνεται, και ως εκ θαύματος το περουνί δεν πέφτει μέσα στο πιάτο της Τζουν. Τα δύο αδέρφια κοιτάζονται έκπληκτα πάνω από τη σκυφή του ράχη. «Η Αυτού Υψηλότητα ο πρίγκιπας Χένρι αναρωτιέται αν θα του κάνετε την τιμή να του χαρίσετε έναν χορό».

Τα χείλη της Τζουν παγώνουν μισάνοιχτα, ένα επιφώνημα της ξεφεύγει, κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή παρεμβαίνει η Νόρα με ένα πλατύ όσο και εκνευριστικό χαμόγελο. «Ω, μα θα ήταν ευτυχής! Όλη τη βραδιά ήλπιζε πως ο πρίγκιπας θα της το ζητούσε».

«Εγώ...» κάνει να πει η Τζουν, αλλά σταματά απότομα, με τα χείλη της να χαμογελούν, καθώς ρίχνει ένα φονικό βλέμμα στη Νόρα. «Ασφαλώς. Θα το ήθελα πολύ».

«Εξαιρετικά», λέει ο Ρέτζιναλτ-Μπαρτόλομιου και στρέφεται κάνοντας ένα νεύμα πάνω από τον ώμο του.

Και να τος ο Χένρι, με την κλασική του ομορφιά, το καλοραμμένο του κοστούμι –σακάκι, γιλέκο, παντελόνι–, τα περιποιημένα του μαλλιά στο χρώμα της άμμου, τα ψηλά του ζυγωματικά και μια φιλική έκφραση στα απαλά του χείλη. Στέκεται μπροστά τους με μια έμφυτα άφογη πόζα, σαν να αναδύθηκε κάποτε, καλοσχηματισμένος και

ευθυτενής, από έναν ωραίο ανθόκηπο του Μπάκιγχαμ.

Το βλέμμα του διασταυρώνεται με του Άλεξ, που νιώθει κάτι σαν ενόχληση ή σαν αδρεναλίνη να κεντρίζει το στήθος του. Ίσως έχει περάσει ένας ολόκληρος χρόνος από την τελευταία φορά που μίλησε στον Χένρι. Το πρόσωπό του έχει παραμείνει εξοργιστικά συμμετρικό.

Ο Χένρι καταδέχεται να τον χαιρετήσει με ένα τυπικό και αδιάφορο νεύμα, σαν να είναι ένας απλός προσκεκλημένος ανάμεσα στους άλλους και όχι ο άνθρωπος που τον είχε νικήσει στις εντυπώσεις σε ένα *editorial* της *Vogue* στα εφηβικά τους χρόνια. Ο Άλεξ ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του, βράζει μέσα του και παρακολουθεί τον Χένρι να στρέφει το τέλεια σμιλεμένο πιγούνι του προς την Τζουν.

«Γεια χαρά, Τζουν», της λέει, απλώνοντας ιπποτικά το χέρι του, ενώ εκείνη έχει γίνει κατακόκκινη. Η Νόρα παριστάνει πως είναι έτοιμη να λιποθυμήσει. «Ξέρεις να χορεύεις βαλς;»

«Είμαι σίγουρη πως... θα μπορέσω να ακολουθήσω τα βήματα», του απαντά και πιάνει το χέρι του επιφυλακτικά, σαν να φοβάται ότι της κάνει κάποια φάρσα, κάτι που ο Άλεξ θεωρεί πως αποτελεί υπερεκτίμηση της αίσθησης του χιούμορ του Χένρι.

Ο Χένρι οδηγεί την ντάμα του προς το πλήθος των στροβιλιζόμενων ευγενών.

«Τώρα τι γίνεται;» ρωτά ο Άλεξ, καρφώνοντας το βλέμμα του στο πετσετένιο πτηνό της Νόρας. «Αποφάσισε να με κατατροπώσει φλερτάροντας την αδελφή μου;»

«Αχ, καημένο μου», λέει εκείνη. Απλώνει το χέρι της και δίνει ελαφρά χτυπηματάκια στο δικό του. «Είναι τόσο γλυκό που νομίζεις ότι τα πάντα περιστρέφονται γύρω από εσένα».

«Ευλικρινά, όμως, έτσι θα έπρεπε να είναι».

«Αυτό ακριβώς εννοούσα».

Ο Άλεξ ατενίζει το πλήθος που χορεύει και βλέπει την Τζουν να κάνει γύρους με τον Χένρι. Έχει ένα ευγενικό, αλλά ουδέτερο χαμόγελο στο πρόσωπό της, ενώ εκείνος κοιτάζει πάνω από τον ώμο της, κάτι που εκνευρίζει ακόμα περισσότερο τον Άλεξ. Η Τζουν είναι εκπληκτική. Το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει ο Χένρι είναι να της δίνει σημασία.

«Δηλαδή, εσύ λες ότι του αρέσει πραγματικά;»

Η Νόρα ανασηκώνει τους ώμους. «Ποιος ξέρει; Οι γαλαζοαίματοι είναι παράξενοι... Μπορεί να τη φλερτάρει, μπορεί και όχι. Α, να τα μας!»

Ένας από τους φωτογράφους της βασιλικής οικογένειας έχει εμφανιστεί και τραβά τον Χένρι με την Τζουν που χορεύουν. Ο Άλεξ δεν έχει καμία αμφιβολία πως αυτή η φωτογραφία θα πουληθεί την επόμενη εβδομάδα στο *People*. Όστε, λοιπόν, αυτό ήταν; Χρησιμοποιεί την κόρη της Προέδρου των ΗΠΑ προκειμένου να τραβήξει την προσοχή στο άτομό του με κάποιες ανόητες φήμες περί φλερτ; Δόξα τω Θεώ που θα μονοπωλήσει ο Φίλιπ το ενδιαφέρον του Τύπου για τουλάχιστον μία εβδομάδα.

«Είναι αρκετά καλός σε αυτό», παρατηρεί η Νόρα.

Ο Άλεξ κάνει νεύμα σε έναν σερβιτόρο, έχοντας αποφασίσει να αφιερώσει την υπόλοιπη βραδιά στη συστηματική προσπάθεια να γίνει στουπί.

Δεν έχει πει –και δεν πρόκειται ποτέ να πει– σε κανέναν πως είδε για πρώτη φορά τον Χένρι όταν ήταν δώδεκα ετών. Το σκέφτεται μόνο όταν είναι μεθυσμένος.

Σίγουρα είχε δει το πρόσωπό του στις ειδήσεις και πιο πριν, αλλά τότε ήταν η πρώτη φορά που τον είδε πραγματικά. Η Τζουν είχε μόλις κλείσει τα δεκαπέντε της και είχε διαθέσει

ένα μέρος από το χρηματικό της δώρο για να αγοράσει ένα πολύχρωμο και φανταχτερό εφηβικό περιοδικό. Η προτίμησή της σε αυτού του είδους τα έντυπα είχε εκδηλωθεί από νωρίς. Μέσα στο περιοδικό υπήρχαν μικροσκοπικά αυτοκόλλητα, που μπορούσες να τα αφαιρέσεις και να τα κολλήσεις στο ντουλάπι σου. Αν ήσουν προσεκτικός και ανασήκωνες απαλά με τα νύχια σου τις άκρες, κατόρθωνες να τα βγάλεις χωρίς να τα σκίσεις. Ένα από εκείνα τα μικροσκοπικά αυτοκόλλητα, ακριβώς στη μέση, ήταν η φωτογραφία ενός αγοριού.

Είχε πυκνά, ξανθωπά μαλλιά, τεράστια γαλάζια μάτια, ζεστό χαμόγελο, και ακουμπούσε ένα μπαστούνι του κρίκετ πάνω στον ένα του ώμο. Η φωτογραφία δεν φαινόταν στημένη, καθώς το αγόρι είχε μια έκφραση χαρούμενης και φωτεινής αυτοπεποίθησης, που δεν μπορούσε να είναι επίπλαστη. Στην κάτω γωνία της σελίδας, με ροζ και γαλάζια γράμματα, έγραφε: ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΧΕΝΡΙ.

Ο Άλεξ ακόμα δεν ήξερε τι τον είχε συγκρατήσει τότε από το να γλιστρήσει κρυφά στο δωμάτιο της Τζουν, να βρει εκείνη τη σελίδα στο περιοδικό και να αγγίξει με τις άκρες των δαχτύλων του τα μαλλιά του αγοριού, σαν να μπορούσε με αυτόν τον τρόπο να νιώσει την αίσθησή τους στο δέρμα του, με τη βοήθεια της φαντασίας του. Όσο ψηλότερα ανέρχονταν οι γονείς του στις πολιτικές βαθμίδες τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσε πως πολύ σύντομα θα γινόταν και το δικό του πρόσωπο ευρέως αναγνωρίσιμο. Και ήταν φορές που έφερνε στον νου του τη φωτογραφία νιώθοντας την ανάγκη να είναι αυτός που θα κλόνιζε την ήρεμη αυτοπεποίθηση εκείνου του αγοριού.

(Του πέρασε, επίσης, η σκέψη να ανασηκώσει τις άκρες και να πάρει το μικροσκοπικό αυτοκόλλητο στο δικό του

δωμάτιο, αλλά δεν το έκανε ποτέ. Τα δάχτυλά του ήταν πολύ άγαρμπα, δεν ήταν κατάλληλα γι' αυτή τη δουλειά, σε αντίθεση με τα λεπτεπίλεπτα κοριτσιίστικα δάχτυλα της Τζουν.)

Έπειτα, όμως, έγινε η πρώτη τους συνάντηση – τα πρώτα ψυχρά, αποστασιοποιημένα λόγια που του απηύθυνε ο Χένρι–, και ο Άλεξ υπέθεσε πως είχε λαθέψει, πως εκείνο το γλυκό και ανοιχτόκαρδο αγόρι της φωτογραφίας δεν ήταν πραγματικό. Ο πραγματικός Χένρι είναι όμορφος, απόμακρος, βαρετός και επιφυλακτικός. Αυτό το άτομο με το οποίο τον συγκρίνουν τα ταμπλόιντ, και συγκρίνει, επίσης, ο ίδιος με τον εαυτό του, θεωρεί ότι είναι καλύτερο από τον Άλεξ και απ' όλους τους ομοίους του. Ο Άλεξ δεν μπορεί να το πιστέψει πως ήθελε κάποτε να του μοιάσει.

Εξακολουθεί να πίνει, πιέζει τον εαυτό του να μη σκέφτεται αυτό που δεν μπορεί να διώξει από τον νου του, χάνεται μες στο πλήθος και χορεύει με όμορφες, νεαρές Ευρωπαϊές κληρονόμους.

Ακριβώς τη στιγμή που επιχειρεί με μια προυέτα να ξεφύγει από μία εξ αυτών, το βλέμμα του πέφτει σε μια ψηλή φιγούρα ακριβώς δίπλα στην τούρτα και στο σιντριβάνι σαμπάνιας. Ναι, είναι πάλι αυτός, ο πρίγκιπας Χένρι, με ένα ποτήρι στο χέρι του, που στέκεται και παρακολουθεί τον πρίγκιπα Φίλιπ και τη σύζυγό του να στροβιλίζονται στην πίστα χορού. Κοιτάζει με αυτό το αντιπαθέστατο ύφος της αδιάφορης ευγένειας, σαν να έπρεπε να βρίσκεται κάπου αλλού. Και ο Άλεξ δεν μπορεί να αντισταθεί στην παρόρμηση να ξεσκεπάσει την μπλόφα του.

Προχωρά προς το μέρος του μέσα από το πλήθος των προσκεκλημένων, αρπάζοντας ένα ποτήρι κρασί από έναν δίσκο

που τυχαίνει να περάσει από μπροστά του και κατεβάζοντας μεμιάς το μισό.

«Όταν διοργανώνεις κάτι τέτοιο», λέει πλησιάζοντας τον Χένρι, «θα πρέπει να φτιάχνεις δύο σιντριβάνια σαμπάνιας, όχι ένα. Ειλικρινά, ντρέπομαι που παρευρίσκομαι σε έναν γάμο με ένα μόνο σιντριβάνι σαμπάνιας».

«Άλεξ», λέει ο Χένρι με την εκνευριστικά αριστοκρατική του προφορά. Είναι κουμπωμένος μέχρι επάνω και το γιλέκο κάτω από το σακάκι του έχει χρώμα χρυσαφί και περίπου ένα εκατομμύριο κουμπιά. Φριχτό. «Αναρωτιόμουν αν θα είχα την ευχαρίστηση».

«Φαίνεται, λοιπόν, πως είναι η τυχερή σου μέρα», αποκρίνεται χαμογελώντας ο Άλεξ.

«Πράγματι, είναι μια πολύ σημαντική περίπτωση», συμφωνεί ο Χένρι. Το χαμόγελό του είναι φωτεινό, λευκό και άψογο, ό,τι πρέπει για να τυπωθεί πάνω σε χαρτονομίσματα.

Το πιο ενοχλητικό απ' όλα είναι πως ο Άλεξ ξέρει ότι και ο Χένρι από την πλευρά του τον μισεί – *δεν είναι δυνατόν να μην τον μισεί*, αφού η μεταξύ τους αντιπαλότητα είναι αμοιβαία–, αλλά αρνείται να το δείξει με ειλικρίνεια. Ο Άλεξ έχει επίγνωση ότι πολιτική σημαίνει, σε μεγάλο βαθμό, να φέρεσαι με ευγένεια σε ανθρώπους τους οποίους αντιπαθείς, ωστόσο εύχεται να μπορούσε ο Χένρι για μία φορά, έστω για μία φορά, να φερθεί σαν πραγματικό ανθρώπινο ον και όχι σαν καλογουλισμένο κουρδιστό παιχνίδι αγορασμένο από κάποιο κατάστημα δώρων του παλατιού.

Είναι τέλειος, υπερβολικά τέλειος. Και ο Άλεξ θέλει να διαλύσει αυτή την τελειότητα.

«Δεν κουράζεσαι ποτέ να παριστάνεις πως είσαι υπεράνω όλων αυτών;» τον ρωτά.

Ο Χένρι στρέφεται και καρφώνει το βλέμμα πάνω του. «Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς».

«Αυτό που εννοώ είναι πως βρίσκεσαι τώρα εδώ προκαλώντας τους δημοσιογράφους να σε κυνηγούν και τριγυρνάς άσκοπα παριστάνοντας ότι απεχθάνεσαι όλη αυτή την προσοχή που σου δείχνουν, κάτι το οποίο σίγουρα δεν ισχύει, αφού απ' όλα τα κορίτσια μέσα σε αυτή την αίθουσα εσύ επέλεξες να χορέψεις με την αδελφή μου! Κι έχεις ένα σπιλ λες και είσαι υπερβολικά σημαντικός για να βρίσκεσαι οπουδήποτε. Δεν καταντά εξουθενωτικό όλο αυτό;»

«Είμαι... κάπως πιο πολυδιάστατος από αυτό που περιέγραψες», επιχειρεί να πει ο Χένρι.

«Χα!»

«Ω», κάνει τώρα ο Χένρι στενεύοντας τα μάτια του, «είσαι μεθυσμένος».

«Λέω απλώς», συνεχίζει ο Άλεξ, ακουμπώντας με υπερβολική οικειότητα τον αγκώνα του στον ώμο του Χένρι – κάτι το οποίο δεν είναι και τόσο εύκολο όσο θα ήθελε, καθώς ο Χένρι τον περνά περίπου δέκα αναθεματισμένα εκατοστά–, «ότι θα μπορούσες κάποιες φορές να δίνεις την εντύπωση πως διασκεδάζεις. Κάποιες φορές».

Ο Χένρι γελά ενοχλημένος. «Νομίζω ότι δεν θα έβλαπτε να βάλεις το κεφάλι σου σε έναν κουβά νερό, Άλεξ».

«Αλήθεια;» Απωθεί τη σκέψη πως ίσως είναι πράγματι το κρασί που του δίνει το κουράγιο να επιτίθεται κατ' αυτόν τον τρόπο στον Χένρι και τον κοιτάζει με το πιο ντροπαλό και αγγελικό βλέμμα που μπορεί να προσποιηθεί. «Μήπως γίνομαι προσβλητικός; Ζητώ συγγνώμη που δεν έχω μαζί σου την εμμονή που έχουν όλοι οι άλλοι. Και αντιλαμβάνομαι ότι αυτό σου προξενεί κάποια σύγχυση».

«Ε, λοιπόν, ξέρεις κάτι;» του λέει ο Χένρι. «Νομίζω ότι την έχεις και με το παραπάνω».

Ο Άλεξ μένει με ανοιχτό το στόμα, ενώ στη γωνία των χειλιών του Χένρι διακρίνεται αμυδρά ένα σαρκαστικό χαμόγελο, ίσως και λίγο χαιρέκακο.

«Απλώς μια σκέψη έκανα», λέει τώρα σε ευγενικό τόνο ο Χένρι. «Έχεις προσέξει, άραγε, ότι εγώ δεν σε πλησίασα καθόλου και ότι, όταν χρειάστηκε να σου μιλήσω, ήμουν υπερβολικά –εξουθενωτικά– ευγενικός μαζί σου; Κι όμως, εσύ είσαι εδώ πάλι, επιδιώκοντας να βρεθείς δίπλα μου». Πίνει μια γουλιά από τη σαμπάνια του. «Απλώς μια παρατήρηση».

«Τι πράγμα; Εγώ δεν...» Ο Άλεξ τραυλίζει. «Εσύ είσαι αυτός που...»

«Σου εύχομαι μια ευχάριστη βραδιά, Άλεξ», κόβει τη συζήτηση ο Χένρι και στρέφεται για να απομακρυνθεί.

Τον Άλεξ, όμως, τον τρελαίνει η σκέψη ότι ο Χένρι θεωρεί πως έχει τον τελευταίο λόγο. Χωρίς, λοιπόν, να το σκεφτεί, απλώνει το χέρι του και τον τραβά από τον ώμο.

Ο Χένρι γυρνά απότομα, εντελώς ξαφνικά, σπρώχνοντας σχεδόν τον Άλεξ αυτή τη φορά, και για μια σύντομη στιγμή, για μία και μοναδική στιγμή, ο Άλεξ μένει άναυδος από τη λάμψη στα μάτια του Χένρι, από την αναπάντεχη αποκάλυψη της αληθινής προσωπικότητάς του.

Το επόμενο πράγμα που θυμάται είναι να παραπατά και να σκοντάφτει προς τα πίσω, στο πιο κοντινό του τραπέζι. Αντιλαμβάνεται πολύ αργά, και προς μεγάλη του φρίκη, πως είναι το τραπέζι με την τεράστια, οκταώροφη, γαμήλια τούρτα, και αρπάζεται από το μπράτσο του Χένρι για να βρει την ισορροπία του. Αλλά το μόνο που καταφέρνει είναι να τον κάνει να χάσει κι αυτός την ισορροπία του και να τον

παρασύρει μαζί του, πέφτοντας και οι δυο πάνω στο βάθρο της τούρτας.

Παρακολουθεί, σαν ταινία σε αργή κίνηση, την τούρτα να γέρνει, να ταλαντεύεται, να τρέμει και, τέλος, να καταρρέει. Και δεν μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα για να τη σταματήσει. Η τούρτα σωριάζεται στο δάπεδο, σαν χιονοστιβάδα από λευκή κρέμα βουτύρου, ένας ζαχαρένιος εφιάλτης κόστους εβδομήντα πέντε χιλιάδων δολαρίων.

Στην αίθουσα επικρατεί ξαφνικά νεκρική σιγή, καθώς ο Άλεξ και ο Χένρι κατακρημνίζονται από κεκτημένη ταχύτητα πάνω στα ερείπια της τούρτας, στο χαλί με τα περίτεχνα σχέδια. Το μανίκι του Χένρι εξακολουθεί να είναι σφιγμένο μέσα στη γροθιά του Άλεξ. Το ποτήρι της σαμπάνιας του Χένρι έχει γίνει θρύψαλα, το περιεχόμενό του τους έχει καταβρέξει και τους δυο, και με την άκρη του ματιού του ο Άλεξ διακρίνει ένα κόψιμο ψηλά στο ζυγωματικό του Χένρι, που αρχίζει να ματώνει.

Για ένα δευτερόλεπτο, το μόνο που σκέφτεται, έτσι όπως κοιτάζει το ταβάνι περιλουσμένος με σαμπάνια και γλάσο, είναι πως, τουλάχιστον τώρα, το γεγονός ότι ο Χένρι χόρεψε με την Τζουν δεν θα αποτελέσει την πρώτη είδηση στα ρεπορτάζ για τον βασιλικό γάμο.

Η αμέσως επόμενη σκέψη του είναι πως η μητέρα του θα τον σκοτώσει εν ψυχρώ.

Δίπλα του ακούει τον Χένρι να μουρμουρίζει αργά: «Ω, γαμώτο, γαμώτο».

Τσα που προλαβαίνει να καταχωρίσει στον νου του πως αυτή είναι η πρώτη φορά που ακούει τον πρίγκιπα να βρίζει, και το φλας από τη φωτογραφική μηχανή ενός ρεπόρτερ τον τυφλώνει.